

ANA DRĂGOIANU

DUMNEZEU ESTE SINGURUL MEU PRIETEN

ANA DRĂGOIANU

DUMNEZEU
ESTE
SINGURUL MEU PRIETEN

Editura SITECH
Craiova, 2011

Pe copertă un tablou de Salvador Dali (1904-1989).

Corectura aparține autorului.

© 2011 Editura Sitech Craiova

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Orice reproducere integrală sau parțială, prin orice procedeu, a unor pagini din această lucrare, efectuate fără autorizația editorului este ilicită și constituie o contrafacere. Sunt acceptate reproduceri strict rezervate utilizării sau citării justificate de interes științific, cu specificarea respectivei citări.

© 2011 Editura Sitech Craiova

All rights reserved. This book is protected by copyright. No part of this book may be reproduced in any form or by any means, including photocopying or utilised any information storage and retrieval system without written permission from the copyright owner.

Editura SITECH din Craiova este acreditată de C.N.C.S.I.S. din cadrul Ministerului Educației și Cercetării pentru editare de carte științifică.

Editura SITECH Craiova, România
Aleea Teatrului, nr. 2, Bloc T1, parter
Tel/fax: 0251/414003
E-mail: sitech@rdslink.ro

ISBN 978-606-11-1921-9

*„Între mine și Dumnezeu sunt
ceilalți oameni de care mă bucur și
mă întristez în fiecare secundă.“*

Any Drăgoianu

„Primordialul“ din perechea edenică nu mai mușcă mărul-Ana spre a nu se metamorfoza în antiseismic zid mânăstiresc

Liricul „vulcan“ al Anei Drăgoianu (născută la 20 iulie 1975, în orașul Filiași-Dolj, absolventă – în anul 2011 – a Facultății de Psihologie de la Universitatea **Spiru Haret** din București), „vulcan“ creator de inconfundabil relief armonice în autentică privescătoare a Logosului, „erupe“ într-un registru bine temperat al paradoxismului, paradoxism certificat de al său debut editorial din anul 2006, alcătuit din patru volume (ori „plachete“, amintind – în aria istoriei literare valahe, însă pentru sfera genului epic – de Mihail Sadoveanu ce, în 1904, debutase tot cu patru volume): **«Prea sentimentală»** („poeme majore“ – Craiova, Editura Simart, 2006), **«Speranțe false»** (tot „poeme majore“ – Craiova, Editura Aius, 2006), **«Gânduri ascunse»** (tot „poeme majore“ – Craiova, Editura Simart, 2006) și **«Dar pentru mămică mea»** („poeme minore“, adică „poezii pentru copii“, Craiova, Editura Simart, 2006).

Poetă de puternic, inconfundabil suflu liric, dar și epigramist înarmat pandurește, povestitor „fermecător“, ori „eseist“ cu sentiment rafinat, Ana Drăgoianu a continuat să publice până în prezent și alte câteva interesante volume / plachete de versuri, „majore“ / „minore“ (cu o poezie ușor-memorabilă pentru copii, **«Mama»**, fiind inclusă chiar într-un îndrumător metodic, **«Lecturi literare**

pentru clasa I», Craiova, 2009, p. 107), cărți de povestiri, ori pagini monografice, „țânțărenești-floreștene“ etc.: **«Despre noi»** (versuri, Craiova, Editura Contrafort, 2007), **«Copilărie, de te-aș mai avea»** (poezii pentru copii, Craiova, Editura Contrafort, 2007), **«Mărtișor pentru mama»** („poezii și povești pentru copii“, Craiova, Editura Contrafort, 2008), **«Minunea de a fi copil»** („poezii și povești pentru copii“, Craiova, Editura Contrafort, 2008), **«De vorbă cu Moș Crăciun»** (versuri pentru copii, Craiova, Editura Contrafort, 2008), **«Prin păcate, împreună»** (versuri, Craiova, Editura Fundației „Scrisul Românesc“, 2008), **«Povestiri oltenesti»** (Craiova, Editura Contrafort, 2008), **«Corabia albastră»** (versuri, Craiova, Editura Contrafort, 2009), **«Stelele nu mor niciodată»** (versuri, Craiova, Editura Contrafort, 2009), **«Zâmbete și lacrimi»** („poezii și povești pentru copii“, Craiova, Editura Contrafort, 2010), **«Amintiri sub cheie – comuna Țânțăreni de ieri și de azi»** („pagini monografice“, Craiova, Editura Contrafort, 2010), **«Din tainele copilăriei»** („poezii și povești pentru copii“, Craiova, Editura Fundației „Scrisul Românesc“, 2011), **«Cu săbiile încrucișate»** (epigrame, Craiova, Editura Contrafort, 2011).

Până în prezent, comentatorii – prin notele, articolele, „recenziile“, ori „cronicile de întâmpinare“ – au remarcat interesante valențe lirico-semantic-sincretice ale volumelor Anei Drăgoianu: «Am în față volumul său de versuri, „Despre noi“, apărut la Editura Contrafort, Craiova, 2007 (73 p.). Volumul cuprinde un număr de 114 poezii și este prefătat de **Marius Robu**, cu un îndemn și mesaj de a lectura aceste versuri sincere și însuflețitoare,

scrise cu talent și sentiment. Prefațatorul afirmă dintru bun început: „Această carte, plină cu destăinuirii, poate fi privită ca un ghid al mărturisirilor unui suflet de femeie trădat de mâna și condeiul unei poete rebele. Any Drăgoianu strivește corola de minuni a universului feminin și o preface în cuvinte. [...] Mesajul postmodern al acestor poezii mă lasă cu sufletul căscat și cu răni în toată ființa. Dacă vreau să mă vindec de mine, trebuie să pun pe foc volumul acesta și amintirea sa. Dar nu vreau. De bunăvoie port aceeași cruce și respir în aceeași perversă clipă care gustă și pleacă. Eu gust și rămân. Dar nu se știe, nu se știe până când...” Aceste mărturisiri dar și îndemnul acestui prim cititor al versurilor drăgoiene nu fac altceva decât să stârnească interesul și curiozitatea de a lectura, cât mai repede, poemele din acest volum. Ceea ce face acum și semnatarul acestor rânduri. Poeta este neasemuit de sinceră atunci când își dezvăluie sentimentele de dragoste care se văd într-un număr mare de poezii. De altfel, dragostea este sentimentul cel mai nobil al omului și nu a lipsit și nu va lipsi din versurile niciunui poet al lumii. Lectura versurilor te face să înțelegi mai bine universul feminin decât felul în care îl bănuie bărbatul. Poeta respiră când scrie și se destăinuie cu dezinvoltură fără a-i fi teamă de vorbele nude, dezbrăcate de conveniențele sociale: „Vino mai aproape / lângă mine plutește viața ! / Bucură-te de formele mele de lut / lângă mine plutește viața ! / Bucură-te de formele mele de lut proaspăt / și modelează-mă după chipul și asemănarea ta.“ (**„După chipul și asemănarea ta“**). [...] Dorința venirii este vie în conștiința femeii care îl iubește cu devotament pe bărbatul pe care îl adoră, îl compară cu un

„tezaur neînfricat“ și îi declamă cu pasiune dorul ce o cuprinde: „Doamne, ce dor mi-a fost de tine ! / Te-ai strecurat printre măruntaiele mele / vrând să te nasc. / Tu ești copilul meu“ (**„Cealaltă etapă“**). [...] Filozofia timpului și a existenței omenești nu lipsește din versurile poetei Any Drăgoianu ca și aspectele cotidiene ale oamenilor legate de îmbătrânirea părinților, de viață sau de moarte [...] Departe de viața mai bogată a orașului, cu largi posibilități culturale, poeta prezintă tabieturile poetului care poate fi chiar unul care trăiește la sat, precum autoarea volumului recenzat: „Sunt poet cu normă întreagă, / fără pâine, fără bani, / cerșetor la lumea-ntreagă / Visuri, Doamne, tu să-mi dai !“ [...] ...poezia scrisă de Any Drăgoianu este cuprinsă de harul poetic, scrisă cu talent și dăruire, impunându-se ca o voce care merită toată lauda.» (**Prof. univ. dr. Petre Gigea-Gorun, «Și la sate trăiesc poeți...»**, în periodicul **«Rațiunea»**, anul XI, numerele 148 și 149 / 5 septembrie – 5 octombrie 2008, p. 17).

Profilul cultural / literar al Anei Drăgoianu se nuanțează și prin entuziastele articole ale jurnaliștilor de Târgu-Jiu (**Dorina Cioplea**), ori de Craiova (**Marin Turcitu**), articole ce nu ascund bucuria „descoperirii autenticității“: «Scriitoarea gorjeană Any Drăgoianu și-a lansat volumul de poezii cu numărul 10, numit „Prin păcate, împreună“. Evenimentul a avut loc vineri, 17 septembrie [2008], la Casa de Cultură „Traian Demetrescu“ din Craiova, alături de alți doi scriitori, în cadrul cenaclului epigramiștilor olteni. [...] Any Drăgoianu [e] cunoscută prin rapiditatea, prin ușurința, prin profunzimea cu care-și înfripăză versurile» (**Dorina Cioplea, «„Prin păcate, îm-**

preună“... *cu poeta Any Drăgoianu*», în «*Gorjeanul*», marți, 23 septembrie 2008, p. 3). Mai suntem încredințați că Ana Drăgoianu, «deși foarte tânără și cu multe ocupații cotidiene, simte o plăcere deosebită față de cuvântul scris, fără de care, dacă este să judecăm după activitatea sa, se pare că nu poate trăi. [...] este o scriitoare completă, dar care nu este niciodată satisfăcută de sine și vrea mai mult...» (**Dorina Cioplea**, «*Tânăra scriitoare...*», în «*Gorjeanul*», vineri, 20 noiembrie 2009, p. 10).

Despre al doisprezecelea volum de poeme, «*Stelele nu mor niciodată*» (2009), de Ana Drăgoianu, criticul / istoricul literar, **prof. univ. dr. Ion Pătrașcu**, certifică: «Autoarea oferă cititorilor, cu discreție și gingășie reținută, versuri de ținută intelectuală, care oglindesc prezentul prin „trăiri“ directe. Apariția acestei cărți se constituie într-o sărbătoare a victoriei spirituale a esteticului asupra materiei care ne copleșește.» (Prof. univ. dr. **Ion Pătrașcu**, «*Gingășie..., trăiri directe...*», apud **Marin Turcitu**, «„*Stelele nu mor niciodată*“ pe „*Puntea suspinelor*“», în ziarul «*Cuvântul libertății*» – Craiova –, 8 martie 2009, p. 3).

Manuscrisul volumului «*Dumnezeu este singurul meu prieten*» (ce, mai mult ca sigur, va vedea lumina tiparului tot în anul 2011, fără a lăsa cumva impresia unei „producții de / în serie“), manuscris ce stă în obiectivul acestei prefețe de gustar, se relevă drept volum de indiscutabilă maturitate lirică, mai întâi, prin faptul că, pentru eroina lirică a Anei Drăgoianu, ultramodern-paradoxist, crucea este înrădăcinată în cârca destinului, cu funcție de paratrăznet: «legată de spatele destinului / ca un paratrăznet împotriva răului»; și, în secundul rând, în rea-

list și profund spirit mesianic, „răstignitoarea“ – de lemn de stejar / abanos, ori de nobile metale: aramă, argint, aur etc. – se prezintă fie împovărat-zdrobitoare, fie încețoșată, făcând – ca la dromaderul ce traversează deșertul cu macedonskian emir – să-i crească vitala coacășe în slăvi, deoarece, **macii**, sublim simbol al **jertfei zidirii de Ană**, rămân flori-totem pe plaiurile Logosului.

Vocea lirică esențială / auctorială, a eroului / eroinei liric(e) din poemele volumului aflat spre radiografiere, sub lentilele noastre, **«Dumnezeu este singurul meu prieten»**, vine dintr-o misterică știință a „bulversării“ / „creuzetării“ / „athanorizării“ și a propulsării „lecturilor realului“, din efemerul cotidian, în tragic / sublim, unde „se fixează“ în inedite unghiuri ale raportului ce se angajează între **Ens** (feminin ens / femeie / Yin, lutul ființelor-efemizat) și **Dumnezeu** (Atoatecreator, în momentul biblicei despre modelarea perechii primordiale din lut, o modelare androgenică, inițial, apoi androgenic-chirurgicalizată și printr-o Evă din coasta unui Adam); antologică este imaginea **modelării**, a Yangului-olar frământând argila-Yin, până la obținerea esenței Graalului – «M-am mântuit prin lut / trecând în fiecare clipă / prin mâinile olarului bătrân / sunt când pocalul sfânt / când cununa de spini / de pe fruntea unui destin / repetat la nesfârșit / îmi chem picăturile de sânge înapoi / pe aripile mele albastre / și bat în fereastra acestei lumi» (**„Visând zidirea lumii“**) –, ori până la „foamea de spațiu / timp“, „de cunoaștere“ prin „monologare“ psalmic-davidiană între reliefurile ființării: «Mestec pâinea devenită pământ / cântecul mierlei asurzește satul / țărâna îmi rănește limba // vântul aduce foc mistuitor // la noi sunt femei sterpe / îngerii își curăță ari-

pile îndoliate / cu Dumnezeu am vorbit în fiecare zi // cad florile și mă gândesc la tine // când plouă mă satur de cuvinte / și noaptea fluturii bat în geamul odăii bătrâne / secerătorii își caută greierii în călcâie / am învățat acest pământ să mestec » (**„Foamete“**). Poate fi chiar o „foame“ de microcosmos – nu numai cea de pe coordonatele estetic-croceene, trăirea cosmicului fiind posibilă și ca „piatră din stele“: «Luna îmi atinge ușor degetele / și ochii-mi sunt făclii oboseite / cad în păcat fără să vreau / lângă pădure se înalță gânduri uriașe ... // am un meteorit în păr / s-a scuturat cerul noaptea trecută / și vocea ta o aud în fiecare secundă ... / [...] // am un gol imens în stomac / o foame perversă / o... iubire secretă ... / un timp al nostru ...» (**„Piatră din stele“**). Căci trăirea de această factură vine dintr-o irepresibilă dorință de zbor – cu aripi confecționate din șindrilă, ca ale Meșterului pelasgo-dac, Manole, nu din penele păsărilor ucise de minoicii târzii –, zbor permițând traversarea, chiar magnetizarea **labirintului** care-și are ieșirea „prin cer“ («el m-ar descrie în cuvinte puține / ca un lăutar bătrân / potrivitându-și sufletul după tălpile mele / iar eu ca o nebună trec dintr-un labirint / într-altul //cine să-mi găsească urmele» – **„lubitul meu“**). Reificarea, hienizarea lumii în care se mișcă eroina liric-drăgoiană antrenează și registre ale thanaticului în câteva rânduri: «pe umeri s-au așezat toate grijile acestei lumi / ca lupii flămânzi trag de carnea mea oboșită / iar noaptea vine să spele rușinea acestei vieți / cu somnul ei dulce și cald ...» (**„Dorința“**); «am pus pariu cu moartea / pe sufletele strămoșilor / ce mi-au lăsat un pumn de țărână / între coastele despuiate / [...] / sunt o statuie / [...] / cu gloanțe înfipte sub unghii...» (**„Moartea**

a *tras cortina*“); «când nu ai alternative / sună clopotul...» („*Margarete*“) etc.

Odată întrupată, Ea, Eroina Lirică devine șarpe: «Bărbat al timpului meu / venit să-mi măsoare inima / cu palmele calde / ai rupt blestemul acestor uși zăvorâte // sunt pedeapsa ta pentru nesupunere / sunt șarpele înveninat și țin mărul / între sâni / nu vrei să te opresc // într-o zi ne vom întoarce în Rai» („*Păcat*“). Dar – câteodată – întoarcerea nu este în Rai, ci în Infernul văzut ca din aria cubist-expresionistă a celebrei pânze a lui Picasso, «Guernica», însă dinspre viziunea, poate, a celei ce avea zece ani la Revoluția Valahă din Decembrie 1989: «La ușa noastră a venit un mustăcios / mirosea a spirit medicinal / și a gunoi de grajd / ăsta i-a spus mamei să ne luăm sarsanalele // trenul trecea cu o viteză de speriat // bătrâna mea mamă înnodase grijile în batistă / și visa la grâul copt și mâinile noduroase / ale țăranilor români plecați pe front / mai și zâmbea din când în când / cu gândul la ceața deasă ce se așezase / pe peronul gării / nu m-am gândit nici o clipă / la drumurile nepietruite / la vitele schiloade puse să care / hoiturile soldaților invadatori / purtam în picioare sandalele făcute de bunicul / și nu aveam să înțeleg niciodată / de ce mama nu a vorbit tot drumul» („*Întoarcerea*“).

Eroul / eroina liric(ă) din poemele Anei Drăgoianu își „conectează“ aura energetic-propulsorie în „prietenia singură“ a lui Dumnezeu, întâmpinat, cel mai des, ca Atotcreator / Atoatecreator, de cuplul edenic necăzut în păcatul dintâi, în secundul, sau în terțul (dar și de la „tetradic“ în sus), „cu măr“ (simbol diafan în care, adeseori, poeta se identifică) –, ori, mai exact spus, în „protec-

toratul“ celui de-al nouălea cer, al unui Dumnezeu-izvor de iubire christianică / mesianică, de aur, un Dumnezeu ce se poate metamorfoza spre „a suplini“ în orice instanță nu numai Androginul, ci și oricare dintre „jumătățile“ acestuia, orice ființare din cosmo-priveliște, poate, spre a pro-jeta „jumătatea-poetă“ în conformitate cu „întregul“ scenariului din admirabilul său volum de maturitate lirică indiscutabilă /incontestabilă, **«Dumnezeu este singurul meu prieten»**, chiar sub statut de mână dreaptă divină, în cel de-al nouălea cer, cum spuneam mai sus, penultimul cer din decada de aur a cerurilor Zalmoxianismului (cel de-al zecelea cer – de neatins de vreo altă ființare – se locuiește în puritate precosmogenezică, în absolut, numai de Dumnezeu).

O preocupare lirică permanentă se focalizează la această poetă atât în „geometria sufletului“ («trec prin mine atâtea secunde / ce-mi frământă lutul moale / când am aripi / când sunt puncte / când mă pierd în visul tău / și mă găsesc în fiecare dimineață... / părăsită / dă-mi un motiv să mă recunosc» – **„Geometria sufletului“**) cât și într-o „heruvimizare“ («mi-au crescut aripi ca unui înger») care apelează la motivul zalmoxian al vulturilor de azur: «două păsări albastre / fără să-și cunoască zborul / călătoresc spre o altă dimensiune / gânduri la marginea țărnelor... // focul mistuind fărâme din dragostea poetului» (**„Amestec“**); și, în funcție de „stările“ / „existențele“ eroinei lirice («m-am mântuit prin lut / trecând în fiecare clipă / prin mâinile olarului bătrân / sunt când pocălul sfânt / când cununa de spini / de pe fruntea unui destin / repetat la nesfârșit / îmi chem picăturile de sânge înapoi / pe aripile mele albastre / și bat în fereastra acestei lumi /

visând» – „**Zidirea lumii**“), poate fi chiar sâmbure – amintind eminesciana ghindă – ce se știe copac / stejar spre înrăzărire («căutând sânul mamei pierd noțiunea timpului / într-un cuvânt străin venit din alte vieți / pe care paradoxal am învățat să le trăiesc / [...] / ce n-aș da ca pumnul acesta de lut să nu fie o poveste / atârnată de crucea grea din cimitirul inimii mele // sunt doar un sâmbure și mă știu copac» – „**Sunt un copil orfan**“); dendrologia verticalității trăirii i se angajează prin rugă, căci mâinile eroinei lirice „cad perpendicular“ pe sufletul singurului, unicului prieten, Dumnezeu («sentimentele se rotesc după zâmbet / dimineața sunt boabe de rouă / la prânz împerecheri de cuvinte / seara ... liniște // creierul urmează orb conexiunea cu inima / linii trasate în universuri paralele / doar mâinile mele cad perpendicular / pe sufletul tău» – „**lubire**“).

De vreme ce aburariul permite caligrafierea sticlei celeste, de vreme ce Poetul își face testamentul „pe uiagă brumată“ («poetul și-a scris testamentul pe geam» – „**De mine mi-a fost teamă mereu**“), este binevenită, în ultimă instanță, și o **ars poetica** a sculpturalului, dar în arcuire brâncușian-măiastră: «cioplesc în stânca munte-lui-poem / sfărâmând cu dalta bucați mici de vers // nu mi-am terminat chipul de strâns / din albia râului și furtuna e gata / praful sticlos îmi rănește ochii / fluturii caută să-mi arate drumul / la fereastra acestei lumi mă gândesc serios / la evadare ...» („**Gânduri**“), fiind vorba, aici, de „evadarea“ din labirintul cu Minotaur, mai întâi.

Eroina lirică drăgoiană știe (poate de la Calul Năzdrăvan al Făt-Frumosului din Pelasgo-Dacia, poate de la Pegas / Ducipal / Inorog – «la umbră calul își pieptăna

coama roșcată / și privea în flăcări câmpul») că jumătățile androginice (Ea / Femina / Cosânzeana – El / Vir / Făt-Frumos, Yin / Genunea / Luna / Sora-Soarelui – Yang / Soarele-Moș / Soare-Tânăra-Războinic / Făt-Frumos), înfășurate în Curcubeu (atât cel de după Potop, al legământului Cerului întru eterna viață de pe Pământ, cât și cel autohton-pelasg / valah, adică al „spațiului-sorb“ aflat sub pecetea unei „cărți a transformărilor“ după vreaa celui hărăzit Cuvântului), pot reface **întregul ființării depline întru Dumnezeu**. Mai cunoaște rodul autumnal al edenicului arbore sacru («copacul și-a aplecat crengile / merele miroseau a toamnă târzie»); însă drăgoianicul Adam nu se joacă de-a articolul partitiv – ca limba franceză – și, în ultimă instanță, nu poate înghiți nici „bucata-timp“ din mărul împurpurat, nici vreo secundă din Ea, cea pro-jectată ca sacră jumătate din întregul androginic, nici „secunda-Evă“ și nici constelația ei din cosmosul nostru cel de toate dienocurile, lăsând **ensul** călător să-și conjuge în mod liric-paradoxist curcubeul în priveliștea lui Platon: «încă din prima viață / mă târăsc ca un vierme / din măr în măr / sperând că Adam / va înghiți o secundă din mine» („**Curcubeu**“); de-aici, și marea grijă la cărțile sacre – a „genezei“, a „metamorfozelor“, sau a „multiplicării lui Unu“ –, dar și marea atenție la divinele „mâini, atotatefăcătoarele“, ce nu mai pot „reface“ **partea** stricată din Sacrul **Întreg** Cosmic al ființării noastre: «Dumnezeu își schimbă forma / să poată coborî pe pământ ... / să nu te lovești de mâinile Lui / că nu te mai poate reface ...» („**Liberi să murim**“).

Prof. Dr. Ion PACHIA-TATOMIRESCU

Dumnezeu este singurul meu prieten

crucea legată de spatele destinului
ca un paratrăsnet împotriva răului
e când prea grea
când prea îngustă
vederii mele tulburi

sâmburele de adevăr
fascicul de lumină galbenă
se zărește în pieptul umflat
cocoașa îmi crește până la cer

macii sunt florile mele preferate

Încercare

aveai un zâmbet șters
ca un soldat ce-și pierduse calul pe front
într-o bătălie inutilă

ascuțeau gândurile trasând cu mâna
chipuri și forme unice
pe trupul meu gol

dimineața îmi ridicai părul încâlcit
și așezai un sărut fugar
pe obrazul brăzdat de vise

temnița unde intrai după fericire

Ferestre

secundă inutilă
golul din suflet
rană deschisă

Triumf

nu am aripi că
ți le-aș împrumuta să zbori
până la castelul meu de gheață
inventat într-o vară târzie

mă plimbam cu moartea de mână
ca două vechi prietene
și mi-a fost teamă
atât de teamă
încât m-am ascuns acolo

ți-aș da aripile să zbori până la stele
să-mi aduci un colț de infinit
în palmele tale de om
dar nu am decât două brațe oboseite
și un suflet gol

Individualitate

când mi-am dat seama cine sunt
am început să exist
mi-au crescut aripi ca unui înger

de zborul meu se vor teme unii
de glasul meu se vor teme alții
important este că sunt aici și acum

cei care mi-au arătat calea păreau pietre
cei care spuneau
că mă iubesc necondiționat
sunt spini
Doamne cât îmi doresc
să văd și dincolo de mine
să mă pot curăța
pentru a-mi împlini destinul

sunt un fir de nisip
și vântul mă va purta
spre nemurire

oare cum să mă așez

Suflete pereche

o simfonie de alb și albastru
între cer și pământ
ochii tăi candelă aprinsă
mâinile flămânde caută
inima pulsează ca un orologiu
fixat pe razele soarelui

culorile se amestecă
într-un labirint de gânduri amețitoare
ne surprinzi cu farmecul
din Cuvânt

secunde tale au înflorit

Reguli pentru șotron

pietrele sunt ca oamenii
risipiți pe trotuarele vieții
am devenit stânci

dacă ne întrebăm de ce liniile șotronului
se întâlnesc doar într-un punct fix
vom afla că nici o teoremă
nu poate fi aplicată
pentru a demonstra
curgerea nemiloasă a timpului

avem aceleași picioare de lut
și stropii de ploaie ne despart de nemurire

- 1... mi-au crescut aripi
- 2... fără teamă privesc răsăritul
- 3... mă fascinează dalta sculptorului bătrân
- 4... am un curcubeu în inimă
- 5... împart pâine câinilor flămânzi
- 6... îmi vând sufletul la piață
- 7... arcușul viorii pare un cuțit
- 8... am atâta liniște că v-aș da tuturor

Geometria sufletului

trec prin mine atâtea secunde
ce-mi frământă lutul moale
când am aripi
când sunt punte
când mă pierd în visul tău
și mă găsesc în fiecare dimineață...
părăsită

dă-mi un motiv să mă recunosc

Poem nocturn

te privesc în fiecare noapte
și nu înțeleg
cum sunt rănilile tale în carnea mea
și cum palmele mele încearcă
disperate să-ți oprească zâmbetul
de pe chip
într-o cușcă imensă
numită univers...
îți simt buzele calde
pe țărâna cuvintelor
și mă rușinez când vorbesc
singură ... departe
mă ridic și te privesc
respir lângă ochii tăi
caut liniștea

ți-aș da o clipă din mine
să poți trăi....

Zidirea lumii

mântuirea prin lut
trec în fiecare secundă
prin mâinile olarului bătrân
sunt când pocalul sfânt
când cununa de spini
de pe fruntea unui destin
repetat la nesfârșit
îmi chem picăturile de sânge înapoi
pe aripile mele albastre
și bat în fereastra acestei lumi
visând

Sunt un copil orfan

căutând sânul mamei
pierd noțiunea timpului
într-un cuvânt străin
venit din alte vieți
pe care paradoxal
am învățat să le trăiesc
și la fel am învățat să le pierd
nu am câștigat
decât timp în universul
pe care
eu
un muritor obișnuit
m-am chinuit să-l definesc

ce n-aș da să pot cere
mamei un zâmbet

de câte ori îmi privesc iubita
o visez pe mama
cu mâna ei caldă
astupându-mi plânsul
ce n-aș da ca pumnul acesta de lut
să nu fie o poveste
atârnată de crucea grea
din cimitirul inimii mele

sunt doar un sâmbure
și mă știu copac

Iubire

sentimentele se rotesc după zâmbet
dimineața sunt boabe de rouă
la prânz împerecheri de cuvinte
seara ... liniște

creierul urmează orb conexiunea cu inima
linii trasate în universuri paralele
doar mâinile mele cad perpendicular
pe sufletul tău

Umbre

am strâns în palmă ochiul de lumină
din bucata de cer rămasă în visare

cum pasărea își adună puii
sub cojocul gros de gânduri
mă strecor atingând firele de nisip

când luna în eclipsă trădează rușinată
petele anilor lumină trecuți
pe lângă eroii nemuritori

singurătatea ne definește

o fântână a secat
un izvor tainic ne frământă

Moartea a tras cortina

am pus pariu cu moartea
pe sufletele strămoșilor
ce mi-au lăsat un pumn de țărână
între coastele despuiate

o nuanță intensă de gri
pe buzele mele
un țipăt indecis în carne
se înfige din toate părțile

sunt o statuie
bântuită de vicii
cu gloanțe înfipte sub unghii
și dau mită regizorului
să tragă cortina

Margarete

când nu ai alternative
sună clopotul
zorii dezvelesc parfumul
un fluture amețit și-a întins aripa

ating roua
cu buze-petale

mă descopăr într-un prânz
cu mâinile arse de căutări

albul mă copleșește

o margaretă în suflet

una la inimă

și cealaltă la tine

Zero

santinelă în cetatea morții
caut ușile
prin secole de visare
momentul primului zbor

tu rezemat
de colțul cel mai sudic

valuri de sudoare
pe spatele meu

am pielea ca o
coajă de stejar
ghinda ascunsă
după frunza ruginită
omida aleargă nebună
prin crăpăturile timpului
tic - tac
un sunet macabru spre dimineață

Miros de spadă

plec într-o misiune
pe alte planete mirajul
nu se sfârșește
dincolo de lumina din vârful spadei
nu mi-a rămas decât regretul
că am cunoscut
această lume perversă ...

timpul meu
ca al oricărui muritor
se ține scai
de tic-tacul inimii
și noaptea când urșii
se adăpostesc în bârlog
trec peste mine sute
ba chiar mii de amintiri
cu viață ...

libertatea unui cavaler
într-o ramă de sticlă
atârnă de-o veșnicie
pe zidul de răsărit
din castelul măcinat de gânduri ...

fantome ale timpului ...

Dorința

pe umeri s-au așezat
toate grijile acestei lumi
ca lupii flămânzi trag
de carnea mea obosită
iar noaptea vine să spele
rușinea acestei vieți
cu somnul ei dulce și cald ...

sunt un ins oarecare
într-o lume oarecare
din acest univers pierdut ...
și mi-e somn
atât de somn
că aș dormi o viață

Amestec

două păsări albastre
fără să-și cunoască zborul
călătoresc spre o altă dimensiune
gânduri la marginea țărnelui...

focul mistuind fărâme din dragostea poetului
arcașii țintesc din depărtare
și nici un cavaler nu apără cetatea
misterioasă

vrei să ne pierdem prin tranșee
cu țărâna în spate și gloanțele
șuierând deasupra capetelor noastre
vrei să ne jucăm de-a moartea
cu versul pâlپând ca o lumânare de
gheață în mâinile noastre bătrâne

mă vrei pasăre sau femeie
cu păr despletit cu forme ispititoare
cu mers de felină
cu zâmbet de poezie

ascult ... timpul ... bârlogul ... păsări ...
o Evă nebună ... un Adam rătăcit ...

Ispită

mă ademenești cu limba
unui neam străin
cu clinchet
de bijuterii scumpe
cu parfum de lotus
și licori amețitoare
încercând
să-ți întregеști haremul

eu sunt femeia din a cincea zi

Piatră din stele

luna îmi atinge ușor degetele
și ochii-mi sunt făclii oboseite
cad în păcat fără să vreau
lângă pădure se
înalță gânduri uriașe ...

am un meteorit în păr
s-a scuturat cerul
și vocea ta o aud
în fiecare secundă ...
mă vrei

blestem orele
noapțile
așternutul
teama unei despărțiri ...
adulmec
un animal sălbatic e
fiecare amintire
mă izbesc de zidurile
universului tău

am un gol imens în stomac
o foame perversă
o... iubire secretă ...
un timp al nostru ...

Lut

zburăm cu o singură șindrilă
ruptă
din universul credinței străbune
deasupra grijilor pictezi o icoană
zidește-mă

Martorii

un copil pierdut
un altul s-a rugat de moarte
să-l ducă ...
nicăieri
țin mâinile prinse
de inima ta
și sângele-mi udă
rochia de mireasă

sunt o frunză moartă
pe alea
din parcul sufletului tău
îți simt picioarele calde
pe trupul meu obosit
cad în visare...
nu mi-ar fi de-ajuns
o viață
să mă satur de vorbele tale ...

timpul meu ...
ca o candelă ieftină

Adiere

noaptea împletesc visele
cu mâinile tale flămânde
caut un loc în alte galaxii
universul nostru se învârte
ca un balon de săpun
în jurul poeziei

ne-am născut din gânduri
și durerile sunt definite
într-un singur vers ...
plăpând

viața le trece pe toate pagul

ușa scârțâie îngrozitor ...

Petale

ca doi orbi între pereții mucegăiți
ai acestei vieți nebune

nu mă căuta în alte femei
nu mă atinge pe furiș că te pedepsesc

sunt ca o floare de cais
când roz
când albă
cu același parfum sub unghii ...

carnea ta
lutul perfect modelat
într-o zi tristă la o margine
a gândului meu ...

străjerii vin ca nătăngii
ne întrerup dragostea
suntem prizonieri
în propria noastră nebunie

trădezi pentru mine ...

Straniu zbor

neliniștea complică zborul
aripile grele nu mă ajută
cad izbindu-mi sufletul
de această capcană a timpului tău

suntem două păsări de gheață
într-o iarnă de vis ...

mă aplec să-mi curăț penele
și prin tăcere fac un legământ
cu țărâna ...

Gânduri

cioplesc
în stâncă muntelui-poem
sfărâmând cu dalta
bucăți mici de vers

nu mi-am terminat chipul
de strâns
din albia râului
și furtuna e gata

praful sticlos îmi rănește ochii
fluturii caută
să-mi arate drumul
la fereastra acestei lumi
mă gândesc serios
la evadare ...

Stare

aștept cuvântul
ca un animal flămând
ucid clipe
negăsindu-mi liniștea
stele sclipesc
pe bolta sufletului
o teamă adâncă mă cuprinde
amintiri
sunt o pasăre de iarnă
cu aripi de gheață
statuie în universul
poetilor singuri
am un suflet cât un copac
și o inimă cât o frunză de stejar
noaptea visez la iernile albastre
ale copilăriei mele
aud glasul primilor pași
îmi rotesc privirea spre
un alt punct cardinal

am prins valul uriaș
blestemul zilelor mele

Ultimul vis

în castelul meu de gheață
dansez goală până la ziuă
nu aștept nici o pasăre rară
să-mi tracă pragul ...
am arcul și săgețile în cui
gata de luptă
țintesc un vis
apoi un altul
cad stelele într-un ocean străin...
luna
mai nebună decât mine
caută prin buzunarele sorții

sunt ca un animal
trecut de prima tinerețe
și vreau ca fiarele
din pădurea blestemată
să mă caute
să mă găsească
să mă rănească
să mă ia
din lumea asta murdară...

sunt praf în ochii multor specii ...

Iubitul meu

el m-ar descrie
în cuvinte puține
ca un lăutar bătrân
potrivindu-și sufletul
după tălpile mele

ca o nebună
trec dintr-un labirint
într-altul

cine să-mi găsească urmele

Zbor

am ramuri și te îmbrățișez
de câte ori mă uit pe fereastră
ești mai mare
decât oceanul de vise
în care m-am scăldat
în fiecare copilărie
din viețile trecute ...

noaptea
mă dor frunzele
și mă ceartă vântul
că nu mă pot strecura
după urechile timpului
sunt lut încă nepregătit

am atâtea să îți spun
nu te-am văzut
de când erai
în visele mele
umbră în gânduri ...
căutai fericirea
într-o țară îndepărtată

pe meleagurile noastre
nu mai zburau păsări

Gustul amintirilor

îmi sprijin umărul
de visul prăfuit
lângă bunica miaună motanul
iarna se lasă greu peste case

blestem din moși – strămoși
vântul
aduce mirosul greu de viață
peste satul ăsta pustiu ...

cismele se cufundă
în omătul proaspăt
ochii bunicii sclipesc mai mult

pe ulița pietruită
nechează un cal ...

la noi arde focul în sobă
și ne-am ghemuit în amintiri ...

Copilărie

melcii au coarne ascuțite
și cară în cochilii praful de pe ulița
îngustă a satului ...
umbrele caselor ne pândesc
devenind morminte pentru
cei interesați de viață ...
sclipesc stelele
în buzunarul cerului

fântâna din curtea copilăriei
a secat de ceva timp

sângele s-a uscat pe buzele mele
și melcii pândesc

în spatele casei
am găsit o clipă de liniște
îngropată de mama
în ultima ei seară ...

n-am timp să vă povestesc
despre viața mea ...

Nu ești singur

strigă în mine atâtea cuvinte
mă împiedic de sufletele din grădină
pietre uriașe
pe trupul tău obosit
icoane pictate pe gânduri
avem în grijă doar păsări

nici mie nu mi-a trecut prin cap
să închid fereastra ...

universul tău
dă năvală
peste atâtea idei
ce mă plimbau în întuneric ...

sunt la fel de ninsă și de pierdută
ca păsările toamna ...

Ideal

numai toamna
mă cațăr în copaci
brusc mă trezesc
din somnul leneș al verii
și agăț de umbra unei păsări
ochii obosiți
vreau să simt coaja îmbătrânită
de atâtea cuvinte
sub unghiile mele groase și lungi
ca ale unui animal resemnat ...

mă strecur printre frunze
cu pământul lipit de spate
și cu luna în frunte
mii de insecte îmi cercetează râsul
fără să-mi cunoască durerea

sunt la marginea lumii

de câte ori am venit aici...

Liniște

cad bucăți
din tavanul
zugrăvit de curând
pe trupul meu
joacă o insectă
nu vorbesc
de o vreme cu nimeni
îmi place să mă ascund

limba e aluatul fraged
din are mama
face uneori plăcinte

trenurile nu au gări
toți călătorii
s-au trezit
înnotând
în sângele
oceanului ...

Cu mine

mi-am înfipt unghiile
în țărâna acestui neam
magazia ticsită cu amintiri prăfuite
avea un lacăt mare

inima-cheie suspină în prag
douăzeci de nopți căutase intrarea
și cearșaful ud arata
cât de teamă îmi este
de privirea lupului care urlă noaptea
prin vecini
după copiii aruncați în tomberoane
râsul străinului ce a coborât din tren
încurcând găurile
aduce ploaia
șoselele pline de femei vulgare
miros a hoituri lepădate
cu bună știință
de traficantși
părul meu ud atârnă
peste viața întregului cartier
și tata s-a pierdut în barurile ieftine
cu vreun amic alungat de-acasă
de nevasta grasă și urâtă

aștept rândunelele să ciripească
la geamul odăii

Singurătate

zac în propriul trup
și mă răscolește
un zâmbet din copilărie

atunci m-am trezit
când tu ai tras
jaluzelele acestei lumi
sudoarea îmi înghețase
pe frunte

copil nu-mi amintesc
să fi fost niciodată

Teamă

când mâinile căutau flămânde
carnea ta înroșită și plină de pete
nu vroiam să iubesc nimic ...

sufletul ieșise la plimbare
și hoinărea de nebun
pe străzile aglomerate

un pictor zdrențuit
schițase alte suflete pierdute
ningea

zăpada avea un miros greu
de suportat
„nu, fulgii, nu au miros” ai zis
atunci moartea își târăște mantia
plină de duhoare
peste acoperișuri
poetul și-a scris testamentul
pe geam

orașul a adormit

Fereastră spre voi

tai pânza de păianjen
cu ochii minții privesc
mâinile tale ștergând trupul
femeii de culoare
țipătul trece
prin fereastra lumii
și mă gândesc la toamna
care
caută frunzele în părul meu
încâlcit

lumea ta se sprijină pe iluzii

oamenii sunt vecinii mei de colibă ...

Șah în doi trandafiri

lumini și umbre
suflet călător
munți și ape
tu și eu

o lumină albastră
cade perpendicular
pe sufletul meu
obosit de viață

timp al nebuniei

cetatea de sticlă
zidită pe malul mării
cioburi și nisip
inima mea roșu
inima ta alb
amândoi trandafiri

Din pietre

am privit floarea
cu petale de sânge
căutam o urmă
să-mi limpezească
gândurile

sunt mai nebună
decât toate păsările
pământului
mi-am tăiat aripile
și le-am lăsat în pivniță
unde bunicul își pregătea
undița
să plece la pescuit

pământul rodește
din oasele noastre

Curcubeu

din prima viață
mă târăsc ca un vierme
din măr în măr
sperând că Adam
va înghiți o clipă
din mine

la umbră calul își pieptăna
coama roșcată
și privea câmpul în flăcări
visul lui se sfârșea
la hotarul cu lumea veche

despre bunicul știam
ca luptase pe front
cărând o raniță uriașă
cu unelte pentru potcovit
soldații trăgeau ca nebunii
glonț după glonț
mama avea ochii albaștri
fratele mai mare spiona
patrulele inamice
copacul și-a aplecat crengile

merele miroseau a toamnă târzie

Amar

un nebun și sticla
în colțul gurii zâmbete schițate...
moartea nu mă atrage de loc
stau și cuget
răni pe obraz
viață în doi

pietre aruncate în grădină
ceasurile grele bat în pereți
ca grindina pe acoperiș

sunt lipit de ghetetele astea
și-mi duc sufletul
prin mocirla vieții
ascult orele
și tic... și tac... tac

Emoții

la marginea patului
culoar de sticlă
pereții gândului
soarele
pată de lumină
dragostea
un curcubeu așteptat

Fluturi de o zi

în somnul meu te-ai strecurat
ca un hoț de ocazie
sperând să dai marea lovitură

cauți ferestre spre dragoste

negustor de iluzii
marcă folosită de secole
pentru amintirile pierdute

un ocean amăgitor
cu valuri de-o șchioapă
insula pare cât pământul întreg

m-am emoționat
și aripile mă conduc spre
un iris albastru ...

Rătăcirii

cauți tot mai adânc
punte
între roșu și alb

un gri infinit viața mea

lumina dansează
ca o nălucă

glasul meu
arc peste timp
fruntea căutând
mâinile tale

sângerez ...
am un spin ce pulsează
odată cu zilele
din calendarul așteptărilor

răni veșnice...

Fărâme din sufletul meu

îmi sprijin gândul de norii
ce se plimbă pe bucata de cer
trasată de tine noaptea trecută
îngrămădindu-mi visele

perna ca un cub uriaș de gheață
îmi alungă somnul
pasăre străpunsă de glonț
schițezi curbe ale destinului meu

mă atingi cu dibăcie

Vis

într-un labirint al dragostei oarbe
mă împiedic în propriile cuvinte
și mă regăsesc în oceanul albastru
câteodată parfumul acestei vieți
îmi încurcă pașii

sufletul meu aleargă
bătând din palme ca un nebun

Bucăți de viață

te-am rupt din coasta mea
    ți-a dat pâine
    din nepăsare
ai fărâmat fiecare bucățică
    în bucățele și mai mici
lăsând atâta gol între noi ...

lumea nu mai e lume
și pământul nu mai e pământ
cum noi n-am fost niciodată
    un bărbat și o femeie
    chemați să tragă clopotul
    acestui cerc imaginar

mă visez ascunsă
    în pântec de fiară
și vreau să mă nasc într-o zi
când durerea mea va trece ...

Străbune gânduri

piatră lângă piatră
adulmecând ca o fiară
descopăr
în cimitirul vieții mele
oglinzi de cristal

doliu veșnic

crinul se leagănă ușor
spre dreapta
săgeata fără țintă
un pas
încă unul
mă închin orbește unui sfânt

lilieci pretutindeni

Secvențe

nechezau caii
mai ceva ca la potcovit
noaptea se ascundea
după gratii înstelate
când lui i se făcuse dor
de pântecul mamei

deasupra satului
trecea un vultur
rotindu-se l-a zărit

omul desena în țărână
un episod
dintr-o altă viață și râdea

îmi plac sinucigașii de la o vreme
cu ei mă înțeleg perfect ...

mama luă un pumn de cenușă
rosti un descântec și omul căzu ...
vulturul pândea

desen pe pământul durerii .

Speranță

bucăți din sufletul meu
zac împrăștiate în intersecție ...
mâinile tale calde
îmi vor mângâia visele
părul și gura ...

clepsidră spartă

Adevăr

sari într-un picior
mi-au dat lacrimile
și nu pot întreba
glasul meu
una cu pământul
gura astupată
sărutul despărțit
de imaginea unei nebune
ce se tot învârte
în jurul tău

caut un pumnal
sfâșii cearșaful

dau năvală în culcușul leilor
animalele se înspăimântă
de chipul meu palid

îmi caut lutul lângă gratiile
de la cușca universului meu
și-mi astup fața
pătată de încă o grijă

un sărut și mă voi trezi

Tic-tac

nu-mi lipsește chiar nimic
am atâta fericire
încât viața-mi fără tic
e un tac... spre nemurire

Foamete

mestec pâinea devenită pământ
cântecul mierlei asurzește satul
țărâna îmi rănește limba

vântul aduce foc mistuitor

la noi sunt femeii sterpe
îngerii își curăță aripile îndoliate

cu Dumnezeu am vorbit în fiecare zi

cad florile și mă gândesc la tine

când plouă mă satur de cuvinte
și noaptea fluturii
bat în geamul odăii bătrâne

secerătorii își caută greierii în călcâie

am învățat să mestec acest pământ

Păcat

bărbat al timpului meu
venit să-mi măsoare inima
cu palmele calde
ai rupt blestemul acestor uși zăvorâte

sunt pedeapsa ta pentru nesupunere
sunt șarpele înveninat și țîn mărul
între sâni
nu vrei să te opresc

într-o zi ne vom întoarce în Rai

Revenire

la ușa noastră a venit un mustăcios
mirosea a spirt medicinal
și a gunoi de grajd
ăsta i-a spus mamei
să ne luăm sarsanalele

trenul trecea cu o viteză de speriat

bătrâna mea mamă
înnodase grijile în batistă
și visa la grâul copt
și mâinile noduroase
ale țăranilor români
plecați pe front
mai și zâmbea
din când în când
cu gândul la ceața deasă
ce se așezase
în gară

nu m-am gândit nici o clipă
la drumurile nepietruite
la vitele schiloade ce cărau
hoiturile soldaților invadatori
purtam în picioare sandalele
făcute de bunicul

și nu aveam să înțeleg niciodată
de ce mama nu a vorbit tot drumul

Indiferență

sunt atâtea bucăți de pâine în tomberoane
și vorbe calde închise în birouri de lux
indiferența le-a intrat sub cămașa călcată
cravata miroase a minciuni de la o poștă

au atâta grijă de numele lor terfelite

Într-o vară orbisem

amestecam culorile cu pământul cald
și înghițeam în sec
pe nemestecate
aproape toate doinele și baladele
din munții bătrânei Dacii

în colțurile sufletului pusesem
stele de gheață
aveam obiceiul să blestem zilele
și să dau cu flautul de pereții mucegăiți
tainele unei lumi pierdute

aveam un acvariu cu pești morți
și visam să mă în nec la șase dimineața

lumina m-a ucis

Lacrimi din cer

prin frunze cad stropii
alungând mirosul de mușegai
al pământului
picioarele mele
s-au umplut de noroi
cleios
și mă joc în oglinda
străzii
cu trecuta mea copilărie ...
am gândurile pline
de frunze terfelite
și mă tot trezesc
pierzând bățul din mână
trag aer în plămâni
tot mai adânc

aștept o rază blândă
să-mi strivească îndoiala

primăvara nu se mai întoarce

Statui

ca doua statui
privim
tu de la un capăt de lume
eu de la celălalt capăt
și ne gândim la viață
ca la un joc de șah
cine va muta primul nebunul
cine va sta mai aproape de rege

strigăm loviți de grijile toamnei
în parc
unde se plimbă la braț
două umbre

Viața te duce acolo unde crede că te poți împlini

oasele
carnea
pământul meu cald
nu mi-e rușine cu tine

am întâlnit păsări
mi-au plimbat gândurile
nisipul îmi intră în
călcâiul sufletului
și se face munte

.

Sunt pentru tine

pasăre de foc
nu cânti pe limba mea
cuvintele zornăie în buzunarele
sufletului
ca monezile de aur
din cufărul găsit
pe fundul oceanului

îngenunchez
și mâinile noastre se ating
sunt flacăra albastră
sunt picătura din cupa cu nectar

mai dulce de-atât
nu pot

Mântuire

ai un portret de față plânsă
pe tavanul din dormitorul tău ...
    în fiecare seară
    iei cu buzele
o lacrimă de pe genunchii ei
    și tragi perdelele ...

    în acel întuneric
    coboară-n cascade
    lacrimi
distruți liniștea căminului
    acea liniște
de care vrei să scapi ...

Șah și dragoste

iubesc albul
mă simt ca o mireasă
născută pentru a juca
din colțul negru
lângă turn
și regele mi-a făcut ochii dulci
aseară pe când regina
a venit să ceară de probă
rochia mea

a urcat dealul cu toți
nebunii în spate
caili sorbiseră vinul din cupe
și tropăiau
ca pe vestitele străzi din Paris
ești un amărât de pion
ca și mine
visezi
lapte
miere ...
dragoste

Păcate

lumina
ochii scâlțați de păcate
frâng zborul

cupa ridicată
casa mea
timpul
își ascute orele
trec rușinată în magazia plină
de cuvinte necizelate

Perechi de inimi

planetele s-au aliniat
pentru alt dezastru
apele nu se mai termină

te văd plutind ca un înger
cu părul atingându-ți călcâiele
și mâinile încolăcite
în jurul femeii-pește
ți-am construit un castel pe plajă
noaptea trecută
haimanalele nu i-au înțeles rostul

în părul meu se prind amintirile
din viața trecută
și vreau ca tu ...să ....

Șoapte din adânc

dragostea ca un tentacul
mi-a prins picioarele
sunt ca o sirenă
mai oboșită de viață
decât bătrânii corali
degetele ating textura lor fragedă
și mă trezesc vorbind singură
în mijlocul unui ocean pervers
tu nu ai curaj să înoți
valurile te cheamă
să mă descoperi
sunt un coral
ce te-a așteptat cu răbdare ...

lumina mă face să te iubesc

Pace

joaca noastră sapă adânc
și inimile dezgolate
caută amintiri din viețile trecute
ți-am fost
mamă
soră
iubită
chipul meu îți ține de cald noaptea
când somnul nu vine
și mă atingi cu un sărut imaginar

sunt ca o pâine proaspătă
ruptă-n mai multe bucăți
să potolească flămânda tău suflet

Capcane

sunt umbra acestui copac
îmbrățișat de gânduri
cazi în iarbă
cerșind libertate
viața nu ține de frunze
nu crede în ramuri
viața este o capcană
și nu poți scăpa de verdele crud

mă așez lângă mâna ta dreaptă
încercând să te amăgesc

sunt o altă capcană

Viața – un tentacul

plutesc pe un nor timid
îmi sprijin sufletul
dintr-o joacă s-a ajuns
la zborul adevărat

cu aripile nu ești niciodată sigur
în lumina lunii își descompun grijile
și se transformă în crengi uscate

mă lași să-mi despici visele
în zgomotul infernal din stradă
și pictezi deasupra munților
alt cer
alt plumb
altă noapte

Ce ne-a rămas

au plecat cocorii
din sufletul acestei veri
e atâta viață
undeva-n apus
sunt atât de multe
chipuri înghețate
și atâtea alte cruci
nescrise-n cimitir

toți am obosit
fără îndoială
viața ne-a trădat
ca pe niște câini
ne-a lăsat orfani
luându-ne țărâna
ce rodea odată
grâului străbun

au plecat de ieri
alte mii de ființe
să se odihnească
undeva departe
cărțile nescrise
de poeți rămân
ca o ran-adâncă
între brazde grele

Urme

se înnoptase și ploua mărunț
când urșii hotărâseră
să-și bage botul
în cufărul de lângă
prăpădita aceea de colibă
își lingeau labele mânăjite
cu sângele nopții
cotrobăind prin cufăr
după oasele rămase ...

o oră am ascultat
povestea bătrânului dac
ce-și ascuțea sabia
calul necheza speriat
ploaia îi udase coama roșcată
și se tot scutura

dacul ridică privirea spre cer

urșii plecară înainte ca zorii
să se ivească

Destin

ești în oglinda visului
pasăre cu aripi de ceară
dimineața praful de pe uliță
îmi murdărește părul

a fost mereu așa

sângele curge ca un râu
prin venele acestui pământ
și te-a prins de departe
ușa aceea nu se deschide
pe copacul alb scrie cu sânge
durerea caută să ascundă textul

inimă cu ochi de vultur

Amintiri cu ai mei

la umbră calul își pieptăna
coama roșcată
și privea câmpul în flăcări
visul se sfârșea la hotarul
cu lumea veche
despre bunicul știam
că luptase pe front
cărând o raniță uriașă
cu unelte pentru potcovit
soldații trăgeau ca nebunii
glonț după glonț
mama avea ochii albaștri
fratele mai mare spiona
patrulele inamice
copacul și-a lăsat crengile
într-o parte

merele miroseau a toamnă târzie

Umbre

păcatele s-au așternut pe coala
culorile se amestecă
dimineața când vii
cu sudoarea pe frunte
îți număr șuvițele rebele

ai o viață dezordonată
și totuși ...

clipele trec anunțând ploaia
fără numele tău nu voi învăța să cânt

pasăre cu aripi de foc

Ghicitul în boabe de piper

copacul crescuse înalt
avea dungi albastre pe coajă
semăna cu un stâlp de telegraf
fără frunze
cu boabe de piper pe crengi
în zilele caniculare
când țărani își mulg vacile în ogradă
și bat caii

noaptea boabele cad
câinii vagabonzi adulmecă
ghicitoarele ascultă vântul
jocul diavolului
prin crestele munților
învinși de ani

cu greu alegi boabele
din firele de nisip

Dor nebun

atât de singuri într-o lume atât de mare
cu prea multe cuvinte înghețate pe buze
ne tragem sufletul și pornim mai departe
pe cărările înguste ...

străini în pădurea blestemată
a dragostei
ca două fiare
prinse în capcana timpului ...

vântul suflă din toate direcțiile
și coliba noastră a fost dusă departe ...

mi-e dor să mă ascund în tine

Absolut

plâng pe umărul acestei lumi
cu trecutul nu eram prietenă
nici cu ziua în care m-am născut ...

nu pot spune nimic
viața dezordonată ne-a
târât în mocirla singurătății
și mă încălț cu noile mele griji
și-mi car poverile sufletului
până la marginea dimineții

cearcăn greu atârână
pe fața acestei zile

mă întorc în peștera goală

Tăcere

am de parcurs un drum pavat cu griji
zâmbetele s-au ascuns printre culori
diferența dintre cele două lumi
este dată de tăcere

degetele înfrigurate caută sforile vieții
cu mare greutate păpușarul mânuieste
încăpățânarea trecută de orice limită

copacul ascunde păsări

vara se sfârșise
noaptea cade ca un blestem
peste umbra frunzelor galbene

imaginea unei fete frumoase
în oglinda lacului tăcut

Joaca de-a poezia

modelăm cuvinte
lutul se prelinge ușor
pe degetele noastre subțiri
și ne cresc aripi
din razele de soare

suntem păsări
născute din cenușa
acestui pământ

Singurătate în doi

măcinat de gânduri
un nor prăfuit anunță
moartea prin sufocare

visul trezește adevărul
candela încă mai tulbură
liniștea sfinților pictați

pietrele amestecate cu sângele meu
cuie amorțite în carne
veșnicie

cercuri de fum gros
peste pământul grijilor

singurătate în doi

Trăire

fericirea mea
a stat ascunsă
ca o fată mare
în timpul războiului
și niciodată
nu m-am întrebat
de ce
s-a retras sub șenilele reci
fără cuvinte

Târziu de toamnă

bat la ușa mea două frunze
trecătorii se închină
la zâmbetul razelor șirete
peste dealurile sufletului
a căzut un strat subțire
de brumă albastră

clinetul unui clopoțel
din copilărie
îmi tulbură somnul
e ora șapte și bunica
mă duce de mână
către tunelul fără sfârșit

îngrijorat de pustiul vieții mele
trec strada printr-un loc nepermis
șipățul unei păsări firave trezise
orașul

mă sufoc de atâta singurătate

Plâns de copil

strigăt disperat
cetatea
războiul
număr silabele
pauză

lacrimă
vis
nisip la ferestre
crengi uscate
vorbe goale
mama
umbră pe tavanul mucegăit

Întâlnirea cu mine

am o criză de personalitate
și alerg să întâlnesc femeia din mine ...
un nebun flutură o batistă albă
mâna pare să accepte semnul ...
tratament pentru condamnații la singurătate

fac un efort și găsesc o potecă
spre pădurea întunecată de lașitate ...
o secundă mulțumită
de hotărârea mea s-a sinucis
fără să mai asculte sfatul celor din jur

promit să devin mamă
și să-ngrijesc întotdeauna
păsări albastre cu buze de foc ...

Clipă

flori de lumină
crescute în părul bogat
al clipei ce ne-a unit
rupând legământul
din fața altarului ...
copiii au umplut
grădina istoriei
cu scâncetul lor
pături tivite
într-o grabă nebună
de femei cu unghii
tocite de vreme ...
calc tot mai des
frica îmi stăpânește
organismul ...
mă arunc în gol

pauză de masă

Liberi să murim

suntem liberi să murim
fiecare strângând alte mâini
și sărutând alte buze ...

e același lut
modelat în diferite secunde
și de aceea nu există
nici o asemănare ...
Dumnezeu își schimbă forma
să poată coborî pe pământ ...
să nu te lovești de mâinile Sale
că nu te mai reface ...

îți vei pierde culoarea ...

Pe genunchii timpului

M-am așezat
pe genunchii timpului
într-o lacrimă de cer ...
iubesc milioanele de frunze
ce cad acoperindu-mi fața ...
un glas răgușit
îmi cere să nu vorbesc
despre dragoste ...

mă opresc
și boabele de struguri
cad pe alee
mustul dulce sclipește
în lumina soarelui

Miros de om

mi-am șters picioarele
strângând lutul la piept
am îndrăznit să privesc soarele
o rază mi-a tăiat gândurile
și am intrat în colibă

pe masă doar praful zăcea liniștit
eu cu sufletul în batistă
țineam morțiș să-ți piepten părul
aveai cioburi de sticlă pe față
și sângele îmi udase mâna stângă

vântul a intrat prin fereastra deschisă
și-a luat ultimul fir de nisip
din pieptul meu plin de tine

mirosea a om

Joc

mă găsesc mereu în brațele tale
cu carnea-ți fragedă sub unghii
trecând peste ochiuri de lumină
dintr-un univers într-altul
fântâni cu apă dulce
rezemându-mi coatele
pe spinarea pământului
caut să mă nasc încă o dată
în aceeași grădină
cu același măr voi șopti
păcatul când zorii mă vor rupe
din ființa ta credulă
suntem ca doi bețivi
păcăliți de tăria primului pahar

Geneza

m-a văzut în valurile reci
tulburat de grijile mele
a luat în palme rodul gândurilor
și m-a remodelat
aveam riduri adânci
ca un străjer la porțile vieții
ochii ascunși în țărâna cuvintelor
făceau des compromisuri

degetele au început să înmugurească
printre spinii zilelor caniculare
înțelepciunea Lui mă trezea la viață

Tatăl își învață pruncii
cum să pună în teacă sabia

cerc de lumină

Clepsidra ascunsă după un bonsai

ca un maharajah îngândurat
îmi trasez hărți pe pământul făgăduinței

clinetul bijuteriilor scumpe
mă neliniștește
în casă toți servitorii mă strigă Ali

iubita poarta un sari albastru
și voal transparent pe buze
când am paloș când sunt o felină
și mă gândesc la nopțile cu lună
din patria mea

privesc absent în grădină
bonsaiul a înmugurit

unde am văzut prima dată răsăritul

Despre tine

(poetului Ion Pachia)

inima ta are un ceas din aur de 24 de carate
când bate îmi trezește vecinii cu orele fixe de somn
arterele sunt ca secundele explodează de amintiri
eu îmi potrivesc visurile după fiecare minut

brațele tale sunt cât pădurile din sufletul meu
mă tem să nu te pierzi în atâtea zăpezi stelare
cu timpul vei învăța toate colțurile universului
păstrându-ți în casa inimii doar o poză cu mine

Potopul

îmi construiesc un palat
schițele mayașilor se zăresc pe cer
formele aspre au despicat norii
de colțul stelei atârnă
harta unui alt început

palatul meu seamănă cu o arcă
nu știu ce criterii voi folosi
viața unora e mai scumpă
viața altora e... viață

calendarul are trei semne cu roșu
epavele mă neliniștesc
copiii au prioritate
apele curg

ultimul mayaș trasează granița

Secunde

pasărea colibri e generoasă
aripile ei plăpânde mă scot
din zig-zagul inimii tale

simt neliniștea pulsului
urmăresc secundele

în agitația viselor
arcuiesc fiecare gând

crinii au înflorit sub pleoapa nopții
albul mă urmărește pretutindeni

Război în suflet

câmpul mirosind
a cadavre
un roșu intens pe retină
cuibul părăsit
lanul de grâu
albăstrelele fac legea
țăranul își târăște
praful anilor
în vârful opincilor

soarele ne topește
gândurile

Labirint

mă recunosc în aceste silabe
de vreme ce tu ai sub pleoape
un dicționar explicativ pentru dragoste

gesturile mele se regăsesc
sub fiecare clipire
și privirea obosește dănțuind
ca mireasa din Cana Galileii
fără să știe
de miracolul apei
în casa păcatelor ei...

transformă un fascicul de lumină
într-o mângâiere pătimașă
apoi analizează
dacă formula aplicată
va descoperi ieșirea
din labirint...

Treceri

ștergându-ți trupul de sudoarea verii
alunecam în prăpastia nebuniei
îmi creșteau mâini pe tot trupul

îți cuprindeam în palme fiecare gest
și-l strecuram în inimă
balanța se agita

măsluisem zarurile

târziu, când ridurile făceau ravagii,
toamna, iarna și anotimpul trecutului nostru
ne aminteau de acea chimie învățată cu greu,
dar pierdută în câteva clipe ale universului...

timpul și proasta măsură
a palmelor mele crăpate

construiesc din amintiri un castel
valuri grele în suflet...

Ești

un punct în infinitele mele gânduri
pierdute cărări
imagini trucate

viața
filmul cel mai prost
picătura de venin în perfuzia muribundului
organele au falimentat industria trupului

niciodată nu am fost mai fericită...

răsfoiesc paginile unui jurnal
chipul tău în câteva descrieri
să nu întrebi vreodată banalități
am ușa blocată cu amintiri
și toate cuvintele
se pierd în simfonia unui anotimp...

Răstignire

cuiile mi-au străpuns
carnea cuvintelor
țărâna alunecă pe trupul
secat de durerea
timpului tău...

pianul din capătul holului
are claviatura stricată

într-o noapte ai cântat
ca Richard Clayderman
ți-ai pus pardesiul albastru

ceața învăluia
urmele destinului meu...

Cea cu inima-n formă de stea

căpetenia tribului îmi pusese un nume ciudat
îmbrăcam haina din blana lupului ucis cu sălbăticie
de un războinic foarte bine plătit...
aveam șapte pete colorate pe față
un destin de care am fugit mereu
sunt segmente din viață care nu mă reprezintă
umbra morții e cu mine pretutindeni...
aveam un nume ciudat
un trecător m-a strigat pentru prima dată
„cea cu inima-n formă de stea”
la început am plâns
blana mirosea a sânge proaspăt
lupii mi-au simțit prezența
pe cer se făceau retușurile finale
între stele se așezau îngerii
distanțele păreau mici
„cea cu inima-n formă de stea”
mă strigau până spre miezul nopții
cele șapte pete s-au unit
o hartă pentru viețile următoare...

CUPRINS

„Primordialul“ din perechea edenică nu mai mușcă mărul-Ana spre a nu se metamorfoza în antiseismic zid mânăstiresc.....	7
Dumnezeu este singurul meu prieten	19
Încercare.....	20
Ferestre	21
Triumf.....	22
Individualitate.....	23
Suflete pereche.....	24
Reguli pentru șotron	25
Geometria sufletului.....	26
Poem nocturn	27
Zidirea lumii	28
Sunt un copil orfan.....	29
Iubire.....	30
Umbre	31
Moartea a tras cortina.....	32
Margarete	33
Zero	34
Miros de spadă	35
Dorința	36
Amestec.....	37
Ispită	38
Piatră din stele	39
Lut.....	40
Martorii.....	41

Adiere	42
Petale.....	43
Straniu zbor	44
Gânduri	45
Stare	46
Ultimul vis	47
Iubitul meu	48
Zbor	49
Gustul amintirilor.....	50
Copilărie.....	51
Nu ești singur.....	52
Ideal	53
Liniște	54
Cu mine	55
Singurătate	56
Teamă.....	57
Fereastră spre voi.....	58
Șah în doi trandafiri.....	59
Din pietre	60
Curcubeu	61
Amar	62
Emoții.....	63
Fluturi de o zi	64
Rătăciri.....	65
Fărâme din sufletul meu	66
Vis.....	67
Bucăți de viață	68
Străbune gânduri	69
Secvențe.....	70
Speranță	71
Adevăr	72

Tic-tac.....	73
Foamete.....	74
Păcat.....	75
Revenire	76
Indiferență.....	77
Într-o vară orbisem.....	78
Lacrimi din cer	79
Statui.....	80
Viața te duce acolo unde crede că te poți împlini.....	81
Sunt pentru tine	82
Mântuire.....	83
Șah și dragoste.....	84
Păcate.....	85
Perechi de inimi	86
Șoapte din adânc.....	87
Pace	88
Capcane	89
Viața – un tentacul	90
Ce ne-a rămas	91
Urme	92
Destin.....	93
Amintiri cu ai mei	94
Umbre	95
Ghicitul în boabe de piper	96
Dor nebun	97
Absolut.....	98
Tăcere.....	99
Joaca de-a poezia	100
Singurătate în doi.....	101
Trăire	102
Târziu de toamnă.....	103

Plâns de copil	104
Întâlnirea cu mine	105
Clipă	106
Liberi să murim	107
Pe genunchii timpului.....	108
Miros de om	109
Joc	110
Geneza	111
Clepsidra ascunsă după un bonsai.....	112
Despre tine	113
Potopul.....	114
Secunde.....	115
Război în suflet	116
Labirint	117
Treceri.....	118
Ești.....	119
Răstignire.....	120
Cea cu inima-n formă de stea.....	121

Tipărit în România

SITECH

Craiova, Aleea Teatrului, nr.2, bl. T1, parter

Tel./Fax: 0251 414 003;

Mobil: 0722 216 508, 0722 216 509, 0741 205 715

e-mail: sitech@rdslink.ro; editura_sitech@yahoo.com

